

РЕШЕНИЕ

№ 4879

гр. София, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5440** по описа за **2023** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по лекарствата /ИАЛ/, подадена чрез юрк. Ц. Г., срещу Решение № 1135/08.03.2023г. на Софийски районен съд, НО, 4-ти състав по НАХД № 8036/2021г. В касационната жалба се твърди, че съществува единство на описаното в акта нарушение и това залегнало в обстоятелствената част на атакуваното НП, като в достатъчна степен нарушението е индивидуализирано от гледна точка на обективиращи отговорността признаци. Няма допуснато нарушение и разминаване при посочване на нормите, очертаващи състава на нарушението и тези с определянето на самата санкция. Правната квалификация по чл. 7, ал. 1, във вр. чл. 219 и чл. 281, ал. 1, пр. 1-во от ЗЛПХМ била прецизна и в съответствие е текстовото описание на състава на административното нарушение. Административнонаказателната отговорност на Д. Р. Т. била ангажирана за съхранение на неразрешени за употреба лекарствени продукти, а в чл. 7, ал. 1 от ЗЛПХМ се доразвивало общото правило на осъществения административнонаказателен състав. Релевантен за съставомерността на деянието бил обективният факт, че пратките съдържащи лекарствените продукти са предадени на куриерската фирма и са се намирили именно в Д. Р. Т., е което от

обективна страна е осъществено вмененото му нарушение.

Неправилни се явявали изводите на СРС, че административнонаказващият орган не е спазил приложимия 3 - месечен срок по чл. 296 от ЗЛПХМ във връзка с чл. 34, ал. 1 от ЗАНН при издаването на АУАН. Неправилно бил посочен началният момент на давностния срок /10.10.2019г./. Според касатора от 06.01.2020 г. (датата на становище № ИАЛ- 0225/06.01.2020г. от директор дирекция „Анализ на лекарствените продукти“ в ИАЛ) е започнал да тече 3 месечният срок по чл. 34 от ЗАНН за съставяне на АУАН. Едва от тази дата административнонаказващият орган е събрал достатъчно доказателства, за да пристъпи към образуването на административнонаказателно производство със съставянето на АУАН на 13.03.2020г. срещу Д. Р. Т.. Предаването на посочените лекарствени продукти е станало на 05.11.2019 г. с приемно - предавателен протокол, като едва след тази дата е станало възможно за органа да извърши анализ на същите. В становище № ИАЛ- 0225/06.01.2020 г. от директор дирекция „Анализ на лекарствените продукти“ са били обективирани резултатите от извършената проверка, при която е установено, че в ИАЛ не са постъпвали заявления и документация за нито един от изброените лекарствени продукти и същите не са разрешени за употреба по нито една от процедурите по ЗЛПХМ. Релевантна за началото на срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН била датата, на която в ИАЛ е била налична необходимата информация за индивидуализация на нарушението, а именно: 06.01.2020г., съответно актът за установяване на административно нарушение от 13.03.2020г. е бил съставен в законоустановения за това срок.

В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, не се представлява. Ответникът- Д. Р. Т. се представлява от адв. Д. Ф., който оспорва жалбата. В писмен отговор от 16.05.2023г. се излага, че съдът правилно е констатирал липсата на съответствие между фактическата обстановка и юридическата формулировка на нарушението. Цитираните нормативни разпоредби /чл.7,ал.1, във вр. чл.219 и чл.281, ал.1, предл. 1-во от ЗЛПХМ/ нямали съответствие с посочените обстоятелства, при които се твърдяло извършване на деянието. Налице било разминаване в обстоятелствената и санкционната част на административния акт относно изпълнителното деяние, което съставлявало съществено процесуално нарушение, тъй като накърнявало правото на защита на лицето. Освен това липсвали твърдения, доводи и доказателства от административнонаказващият орган, както за произвеждане, така и за съхранение на лекарствени средства. Напълно правилно съдът отменил НП, поради изтеклия 3-месечен давностен срок за съставянето на АУАН от откриване на нарушителя съгласно чл. 296 от ЗЛПХМ вр. чл.34, ал.1 ЗАНН, считано от 10.10.2019г., когато с вх. № ИАЛ-44211/10.10.2019г. е постъпила преписката в ИАЛ. Дори и да бъдело възприето твърдението на органа, че 05.11.2019г. е началната дата, на която нарушителят е открит, давностният срок отново е изтекъл на дата 05.02.2020г., а АУАН е съставен на 13.03.2020г. Административнонаказващият орган не е доказал по никакъв начин, фактическата обстановка и извършването на съставомерно деяние, а още по-малко авторството му. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу подлежащ на оспорване акт, от лице – страна в производството и в преклузивния срок.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното Решение № 1135/08.03.2023г., постановено по НАХД № 8036/2021г. на Софийски районен съд, НО, 4-ти състав е отменено Наказателно постановление /НП/ № РД-И-052/28.04.2020г., издадено от изпълнителния директор на ИАЛ, с което на основание чл.281, ал.1, пр.първо от ЗЛПХМ на Д. Р. Т. е наложена глоба в размер на 25 000.00 /двадесет и пет хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.7, ал.1 във вр. чл.219 и чл.281, ал.1, пр. първо от ЗЛПХМ.

Въз основа на събраните доказателства, СРС е обосновал правния извод, че визираните като нарушени нормативни разпоредби на чл.7, ал.1, във вр. чл.219 и чл.281, ал.1, пр. първо от ЗЛПХМ нямат съответствие с посочените обстоятелства, при които се твърдяло извършване на деянието от Д. Р. Т. и представляващо предмет на административнонаказателното обвинение. На следващо място е прието, че АУАН е бил съставен след изтичане на давностния срок по чл.296 ЗЛПХМ във вр.чл.34, ал.1 ЗАНН, който е започнал да тече на 10.10.2019г. и е изтекъл на 10.01.2020г.

За да постанови решението си, районният съд е извършил проверка на издадения АУАН и НП. Описал е фактическата обстановка и въз основа на какви доказателства е изяснена същата.

Районният съд е установил от фактическа страна, че на 14.05.2019г. в [населено място], Д. Р. Т. е съхранявал лекарствени продукти с опаковки на чужд език. Те били приготвени за изпращане до Италия на 14.05.2019г. чрез куриерска услуга на „Спиди“ АД в офис на куриерската фирма, находящ се в [населено място],[жк], с товарителници както следва: № 50708141006 за Италия, код IT -92024; № 50708141166 за Италия, код IT -10145; № 50708141075 за Италия, код IT - 10124 и № 50708141052 за Италия, код IT — 10124. В описаните товарителници като изпращач бил посочен I. H., но в хода на извършена от сектор „Икономическа полиция“ при 07 РУ-СДВР проверка, са изискани записи на охранителните камери на офис на „Спиди“ АД „П.“, от които е било установено, че действителният изпращач на пратките е Д. Р. Т.. Лекарствените продукти били предадени на Изпълнителна агенция по лекарствата, на основание прокурорско разпореждане № 39446 от 01.10.2019г. на СРП и получени с вх. № ИАЛ- 44211/10.10.2019г., с приемо-предавателен протокол от 05.12.2019г. При извършен анализ на гореописаните лекарствени продукти, със становище на Дирекция „Анализ на лекарствените продукти“ № ИАЛ-0225/06.01.2020г. било установено, че продуктите не са разрешени за употреба в Република България, с опаковки и листовки само на чужд език. Прието е, че Д. Р. Т. е нарушил разпоредбите на чл. 7, ал. 1, във връзка с чл. 219 и чл. 281, ал. 1, пр. 1-во от ЗЛПХМ.

Разпоредбата на чл.281, ал.1 от ЗЛПХМ гласи, че „който произвежда, внася, продава, съхранява или предоставя за употреба в Република България лекарствени продукти, които не са разрешени за употреба, извън случаите по чл. 8, 9 и 10, както и такива с неустановен произход, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с глоба от 25 000 до 50 000 лева“. Според чл. 7, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина, разрешават се производството, вносът, търговията на едро и дребно, рекламата и лечението, профилактиката и диагностиката само с лекарствени продукти, които са получили разрешение за употреба по реда на този закон, или Регламент (ЕО) № 726/2004 на Европейския парламент и Съвета.

В АУАН от 13.03.2020г. и в НП от 28.04.2020г., при идентично словесно описание на

нарушението – Д. Р. Т. „съхранява“ неразрешени за употреба в Република България лекарствени продукти, е посочена като нарушена разпоредбата на чл.281, ал.1, пр. първо от ЗЛПХМ. Визираната норма съдържа в себе си 2 предложения - предложение първо - "произвежда, внася, продава, съхранява или предоставя за употреба в Република България лекарствени продукти, които не са разрешени за употреба, извън случаите по чл. 8, 9 и 10" и предложение второ - "произвежда, внася, продава, съхранява или предоставя за употреба в Република България лекарствени продукти, които са с неустановен произход".

Настоящата съдебна инстанция не приема изводите на СРС за допуснато нарушение при квалифицирането на деянието. Налице е тъждество между АУАН и НП във фактическите констатации и описанието на противоправното поведение – „съхраняване“ на лекарствени продукти, които не са разрешени за употреба в Република България, спрямо което е приложена относимата санкционна разпоредба на чл.281, ал.1, пр. първо от ЗЛПХМ. Обвинението е изяснено от фактическа страна, описано е изпълнителното деяние, а словесната квалификация на нарушението съответства на неизпълнението на задължението да не се съхраняват лекарствени продукти, които не са разрешени за употреба в Република България, което по същество съставлява хипотезата на предложение първо на ал. 1 на чл.281 от ЗЛПХМ.

В случая е ангажирана административнонаказателна отговорност на Д. Р. Т. за конкретно нарушение, а именно: съхранение на неразрешени за употреба лекарствени продукти, подробно описани както в АУАН, така и в НП. Относимото правило за поведение, съответстващо на фактическата обстановка, е обективизирано в чл. 281, ал. 1, пр. 1 от ЗЛПХМ, в хипотезата „съхранява“, съдържащо и диспозиция, и санкция, а чл. 7, ал. 1 от ЗЛПХМ доразвива общото правило на осъществения административнонаказателен състав.

С оглед на това не е налице несъответствие между словесната и цифрова квалификация при описанието на нарушението, противно на развитите от СРС съображения в решението.

Крайните му изводи за незаконосъобразност на НП се споделят поради констатираното нарушение на чл.34, ал.1 ЗАНН.

Както се посочи, за горното деяние е образувана пр. рег.№ 3382р-17264/2019г. по описа на 07 РУ на СДВР, пр.пр. № 39446/2019г. по описа на СРП. С постановление от 26.09.2019г. на прокурор от СРП е отказано образуването на досъдебно производство. Със същото постановление е разпоредено препис от него, ведно със заверени копия от цялата преписка да се изпратят на ИАЛ с оглед преценка за налагане на административно наказание като доброволно предадените четири броя куриерски пратки да се предадат на ИАЛ за надлежното им администриране като за предаването се изготви приемно-предавателен протокол. Преписката е постъпила в ИАЛ на 10.10.2019г., където е заведена с вх.№ ИАЛ-44211/10.10.2019г. Веществените доказателства са предадени с приемно-предавателен протокол от 05.12.2019г. Към касационната жалба е приложен протокол с идентично съдържание, но с дата 05.11.2019г.

Част от материалите по изпратената на ИАЛ прокурорска преписка е писмо изх.№ ИАЛ-34406 от дата /не се чете/, заведено в СДВР с дата 09.08.2019г. Същото е подписано от изпълнителния директор на агенцията и представлява отговор на изискана от 07 РУ на СДВР информация по случая като в него е поместена таблица с описани продуктите, съдържащи се в четирите броя куриерски пратки, с отразено

срещу всеки един от тях активно вещество, действие/показания и информация дали същият има разрешение за употреба в България.

Следователно към 10.10.2019г. административнонаказващият орган е разполагал с всички необходими данни за извършване на преценка относно осъществяване на административнонаказателния състав, в т.ч. е бил известен нарушителя. Единственото процесуално действие, извършено след тази дата, е изготвянето на служебна бележка от 06.01.2020г. за регистрационния статус на предадените в Дирекция „Анализ на лекарствени продукти“ в ИАЛ лекарствени продукти за опис. По същество в описанието на продуктите, приложен към това писмо, не се съдържа нова и съществено различна информация, имаща отношение към извършеното нарушение, която към този момент вече да не е била известна на АНО. Ето защо изводът на решаващия съд, че срокът за образуване на административнонаказателно производство със съставяне на АУАН е започнал да тече от 10.10.2019г. и изтича на 10.01.2020г. е правилен. Със съставянето на АУАН на 13.03.2020г., след изтичане на срока по чл.34, ал.1 ЗАНН образуваното административнонаказателно производство е било изначално опорочено, съответно издаденото въз основа на него НП е незаконосъобразно като издадено при допуснато съществено процесуално нарушение. С оглед горното, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника по касационното оспорване се следват разноски. Такива са доказани в размер на 2650 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие на л.20 по делото. С оглед разпоредбата на чл.7, ал.2, т.3 вр. чл.18, ал.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възражението по чл.78, ал.5 ГПК, направено в касационната жалба, е неоснователно.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, IX Касационен състав на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.чл.63в ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1135/08.03.2023г., постановено по НАХД № 8036/2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 4-ти състав.

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция по лекарствата да заплати на Д. Р. Т., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 2650 /две хиляди шестстотин и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.:

2.: